

1718

ACCLAMATIONES VOTIVAE,
QUIBUS
ONOMASTICA SOLEMNIA
VIRI
Nobilissimi, Amplissimi et Doctissimi,
DOMINI
M. CHRISTIANI
HENR. WEISII,
CON-RECTORIS SCHOLAE,
QVAE CHEMNITII FLORET,
LONGE VIGILANTISSIMI OPTIMEQUE
DE EA MERENTIS,
DIE III. APRIL. A.R.P.C.S. MDCCXIX.
DENUO FELICITER ILLUCESCENTIA
GRATULABUNDI EXCIPIEBANT
Duo et INSTITUTIONIS et MENSE ALUMNI.

CHEMNITII,
LITERIS STÖSSELIANIS.

Gy 3205

2017-7-20
Gymnasium Stösselianum
Stadt Chemnitz
Schulbibliothek
Gymnasium Stösselianum
Stadt Chemnitz
Schulbibliothek

VIR NOBILISSIME, AMPLISSIME, ET DOCTISSIME, PRAECEPTOR AETATEM SUSPICIE NDE.

Uncata fervent votis, totaque schola gratulabundis vocibus resonat, omnisque Weisiani Nominis admirator & discipulus confluit, totus in laetitia exultat & triumphat, laetumque JO in onomasticis solemnibus effatur. Solusne igitur tam elinguis ero, qui me ab hoc laeto concursu subducere, manuque ob os objecta obmutescere nil erubescam? Nunquam me tam ingratae mentis crimine accusari concedam. Nec in eo tantum acquiescam, ut alternatis cum aliis votis certem, sed vincere etiam & superare enixissime allaborabo. Neque stimuli mihi desunt, qui me ad hanc pietatem magis quam alios evocare & inflammare, imo, si adhuc reniri vellem, vi eam exprimere & extorquere possent. Enimvero pietas in fidum Praeceptorem, & tenellus amoris affectus, sanctaque in Parentem filii propensio obstant, quo minus obmutescat oratio, & ad ingratam silentii legem redigatur. Et peccarem certe, nisi dicerem, abundare TUAM erga me benignitatem, quam nulla re, nisi pietate obsequii rependo. Hic autem dubius incertusque feror, utrum domesticis TE, VIR NOBILISSIME, & seductis a plurimorum conscientia votis adire, an illa publicis typis mandare præstet? Id equidem probe cognitum habeo atque perspectum, prioris generis vota acceptissima TIBI fore & suavisima. Per pulchre enim ingenium TUUM, VIR NOBILISSIME, & spiritus modestos calleo; Tibique neminem magis dispergere, quid? quod sordere, quam illum, qui ad magnificas voces excitatur, TEque a nullis rebus magis abhorrere, quam ab illis, quae tegi nesciunt, & in quibus oculi totius populi habitant, novi. Et nisi aurum fides mihi est timenda, valida TE & alta clamantem audio voce: Haeneli! quid agitas, quid parturis? contrahe propositi tui vela. Nonne scis, quemlibet eo, quo maxime capitur teneturque, honore maestandum esse, & honorem, quo reclamans quis & refragrans colitur, pro molestia potius, quam pro honore habendum esse? Vellem, ut mihi Musae concederent, ferenam illam & sinceram laetitiam, qua circumfusus animus & viscera ipsa mirifice permulcentur, sacri silentii velo involvere, ad exemplum pictoris illius, in arte sua politissimi & excellentissimi, de quo antiquitas commemorabat, id eum velo adumbrasse, quod penicillo exacte & accurate adaequare desperaverat. Ejusmodi tamen mihi impetus sentitur, qui multo mihi

mihi largiorem materiam segetemque ingerit; devinētissimam observantiam TIBI, VIR NOBILISSIME, palam offerēdi, ut penitissime peritus sim, causam meam caeteras, quae destinationis meae occasionem praecidere & disturbare videntur, longe antecellere & praeponderare. Praeterea spe explorata satis alor, TIBI, VIR NOBILISSIME, propositum meum, si paulo proprius & accuratius contemplatus fueris, non solum non odiosum & molestum, sed etiam dulce fore & jucundum. Nonne etiam alias discipuli Praeceptores suos, quorum doctrinae innutriti sunt, & ex quorum foecunda sapientia non minimos solidae eru ditionis proventus interdum sustulerunt, amplissimis, prout quisque potuit, summisque honoribus extulerunt, mirisque modis laudaverunt? Alexander plus se Aristoteли, cuius ab ore ingenium ejus defluxerat, quam Philippo, cui proxime & secundum Deum vitam in acceptis referebat, debere, libere profitebatur; cum ab hoc accepisset, ut esset, ab illo, ut bene esset. Ipse Pater in maximam laetitiam effundebatur, se filium, superstite Aristotele procreasse, cui formandum hunc & instituendum credere posset. Inter Romanos Antonius magistrorum suorum imagines domi habere, eorumque sepulchra floribus conspergere solebat. Sed quid horum ad me exempla? Ipse TUUS, VIR NOBILISSIME, affectus fidelisque amor, quem ad hoc usque tempus adeo largiter erga me spirasti, tam manifestus est & apertus, ut mihi prohibere quasi & interdicere videatur, quo minus grati animi significationi recessum quendam & latebras quaeram. Honor quoque ille, quo TE, VIR NOBILISSIME, merito afficio & persequor, non in vanam gloriae amplitudinem, & inanum verborum sonitus exurgit, sed puras decentesque gratulationes & vota quaerit, quae equidem publice praefari fas est. Cumque hujus diei solemnitatem mira omnes discipuli cum laetitia traducant, suasque acclamations mutua caritate in TE, VIR NOBILISSIME, conjungant, & gratulationes animorum in gaudia resolutorum ubique sonent; Ego quoque TIBI, VIR NOBILISSIME, inter onomastica sacra laetitiae palmas sterno, osque meum in pias gratulationes & gaudia resolvo, optoque ut vota TUA inter ardentia pariter discipulorum suspiria fluant ex animi sententia, utque omnia, quae a TE fiunt, in emolumentum vergant Dei, scholae, & familiae, quae diu adhuc in Parente plurimum Reverendo floreat, & in TE, VIR NOBILISSIME, post sera Patris fata, tanquam in novo Phoenice, & fausto Paterni nominis propagatore reviviscat. Faxit Deus, ut omnia quae facis, quaeque facies, TIBI, scholae, et nobis prospere cedant, vel si brevius optandum, ut TIBI, in quo schola & nos sumus. Omnia TIBI Numen optata afferat, largamque TIBI & faustum annorum seriem & senectutem ab omni morborum rabie exemptam largiatur. Annuat Deus, & o annuat TIBI, ut nec adversa in TE vim habeant, nec molesta noceant. Servet TE DEus propitius, servetque TE mihi propitium. In summa, DEus TE in intemerato compositae felicitatis flore diu adhuc scholae nostrae magna cum utilitate commodet, & vires per crebrum juventutis commercium quasi attritas, aquilae instar, affuso novo vitae balsamo instauret. Id omnis apertae & ingenuae mentis discipulus, id & ego, certamine quodam pietatis, exopto, tanquam

VIR NOBILISSIME

TIBI

Obsequiosissimus discipulus

Christianus Friedricus Hanelius,

Laut. Misn.

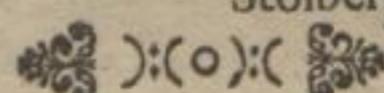
III

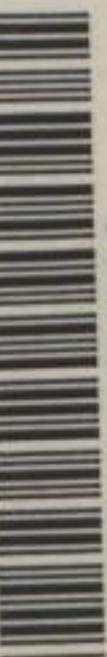
Ille mihi certe gallinae filius albae,
Ille mihi felix adolescens esse videtur,
Qui dum mansuetas didicisse fideliter artes
Vult, & Apollinei concendere liminia Pindi,
Numine praestantem reperit cupiente Ma-
gistrum,
Quo monstrante viam veniat feliciter illuc,
Quo tendit. Non sic licet omnibus esse beatis!
Non licitum cunctis est hanc adiisse Corinthumi.
Sceptra jubente Deo qui post metuenda tenebant,
Saepius optata sorte hac caruisse leguntur.
Audax damarum venator, filius ingens
Induperatoris Friderici, qualia passus?
Difficili Petro datus est hominique moroso,
Sub quo discendi fervens evanuit ardor,
Quae res non raro peperit post mille querelas.
Parvus ego palmam rapio TIBI, MAXIME PRINCEPS:
Sors mea quippe TUA felicior esse videtur.
Qui mihi donatus per TE, DEUS OPTIME, Doctor,
O quantum in cunctis Petro praestantior illo est?
WEISIADES est, quem mea Musa extollit ad astra,
Hic nil difficile est, non Orbiliique molesti
Triste supercilium, et vultus tera cuncta minantes:
Non expers gravitatis amor dominatur in ejus
Doctrina suavi, quae nectare dulcior Hyblae est,
Cui non sunt tricae, cui non est hispida spina.
Ex quibus utilitas venturo tempore surgit,
Haec omni nobis inculcat WEISIUS hora.
Praecipue reficit me linguae Svada disertae,
Aurea vox, quam mens fitienti corripit aure.
Nonne mea idcirco felicia praedico jure
Fata, ac exclamo: Me terque quaterque beatum!
Nonne pium ac aequum est, ut fido pectore volvam,
Quid tot, quid tantis meritis persolvere possum?
Hoc volvo jure, ac haec dum meditatio mentem
Occupat, en! roseo lucem affert Cythius ore,
Qua mihi testandae jam gratae occasio mentis
Nascitur. Hicce dies est, O VENERANDE MAGISTER,
In fastis TUA quo, ceu fidus, nomina lucent.
Huncce diem gratum (fas est) exoscular, atque
Vlnis ambabus capto, sic ora reolvens:
Salve grata dies, qua non mihi suavior ulla!
Dum sic vociferor, devota immisceo vota,
Nec non, sicut avis, quae terras sponte reliquens
Sidera voce petit, coeli ad sublimia tecta
Evehor, ac coeli Dominum sic oro precorque:
Summe DEus nostrum (votorum haec summa meorum est)
Serva DOCTOREM, quo vix est fidior alter.
Instaura vires, ac menti subde vigorem,
Sisyphium felix ut posit obire laborem:
Ipseque WEISIADAЕ clypeus sis, magnaque merces!
Sic rutilare diem praesentem saepe videbit.

Hisce exiguis, cum appreicatione omnis prosperitatis,
sincere gratulari voluit

Joh. Rudolphus Lehmannus,
Stolbergensis Misn.

Stadtbibliothek Chemnitz

A 1451923